

Ив. Карановски

Отива си златното лѣто

Отива си златното лѣто:
крѣстцитѣ отъ ниви прибраха.
Купитѣ съсъ сѣно въ полето
изсѣхнаха и потѣмнѣха.

Плодъ до плодъ, обилно нависналъ,
натегва и капе отъ вейки.
Въ самотностъ е жѣлтъ листъ залистналъ
градинскитѣ праздни скамейки.

Въ горичката млѣкнаха птички.
Кѣлвачъ по дърветата чука: —
Защо сте умислени всички?
Какво се е случило тука?

Лѣтовници въ града се връщатъ,
напушатъ тазъ заранъ селцето
и погледъ за сбогомъ обръщатъ:
до виждане, хубаво лѣто!

СЪСТАВИЛИ И ПОСЛАЛИ

